

tig. Det ærede Medlem fra Helsingør havde den Mening, at det kunde blive noget mere — nogen kunde mene, at det kunde blive noget mere, andre, at det kunde blive noget mindre — der vil indvindes, finansielt set, end der er antydet i det andet Ting, og som ogsaa nu det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds har sagt, men der er ingen, som ved det. Her i Salen skal der stemmes om et Forslag, om hvilket man maa sige, at rent saglig set — og det er jo den saglige Forhandling, som har været Programmet for hele den Politik, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds fører — kan man ikke paa nogen Maade gaa ud fra, at man stemmer for noget, man ved, hvad er. Ja, i en anden Forstand stemmer man jo om noget, man meget godt forstaar; man stemmer i Dag om det Forlig, som i alt Fald formelt gennemførtes i Gaar, man stemmer om det, fordi den ærede Konseilspræsident har sagt, at Vedtagelsen af dette Forslag, som her foreligger, for ham var den nødvendige Betingelse for, at han kunde gaa ind paa en Finanslov. Det har undret mig noget, at dette altsaa er foregaaet paa den Maade, at vi først have faaet Finansloven til Vedtagelse, og i Gaar have vedtaget den, uden at den højtærede Konseilspræsident kunde have nogen som helst Sikkerhed for, at dette Hærslovsforslag vilde blive vedtaget. Saa stor maa altsaa hans Tillid være til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) og hans ikke mange Meningsfæller, at han eller de, han arbejder i Forening med, nu kunne gaa ud fra, at dette Forslag bestemt bliver vedtaget. Hvis det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds ikke har bundet sine Folk ved en ganske sikker Haandfæstning, ja at han kan hyde dem at springe paa dette Forslag, som de i Gaar sprang paa Finansloven, kunde der jo ske det mærkelige, at Hærsloven ikke blev vedtagen, og saa var den højtærede Konseilspræsidents Forudsætning bristet. Men man maa altsaa være gaaet ud fra, at det ærede Medlem loyalt vil opfylde de Forpligtelser, som han har paataget sig over for den højtærede Konseilspræsident. Det er navnlig denne Konseilspræsidentens Stilling til dette Forslag, som gør, at det hører ind under Forliget paa en saadan Maade, at det ikke kan stilles derfra. Forslaget har jo, foruden hele dets øvrige Karakter, som ogsaa er fremhævet af forskellige Talere, og som jeg ingenlunde agter at komme dybt ind paa, den, at det giver det nødvendige Mandskab til Kjøbenhavns Befæstning. Det er derfor, at den højtærede Krigsminister sætter særlig

Pris paa det; det er derfor, han for lidt siden sagde, at han ikke havde ment, at de Herrer vilde gaa med dertil. Det kan jeg ikke undre mig over, han siger, for efter at han har set, at Folketinget nu i en Række af Aar har protesteret paa alle mulige Maader mod Kjøbenhavns Befæstning, maa det være mærkeligt for ham nu at skulle have den Tilfredsstillelse efter en byrdefuld Ministergerning at se Folketinget gaa med i Enkeltighederne paa den Foranstaltning, som han uløbligt med Penge, der ikke vare bevilgede af dette Ting, har for egen Regning og paa sit Ansvar bragt til Beje. Den Tilfredsstillelse har den højtærede Krigsminister nu faaet. Nu ved jeg vel, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds har gjort den Teori gældende — og jeg antager, at det er hans oprigtige Mening — at der, ved hvad der skete i Gaar paa Finansloven og efter i Dag over for Hærsloven, ikke sker nogen som helst Godkendelse af de provisoriske Foranstaltninger, og da heller ikke af Fæstningsværkerne, der ligge omkring Kjøbenhavn. Jeg tilstaar, at den Forklaring, han har givet af sin Opfattelse af dette, ikke ret vil forekomme mig forstaaelig; thi kortelig siger han dette: Disse Fæstningsværker ere der; vi bevilge Penge til dem, idet vi anerkende, at de ere der; derimod godkende vi ikke den Maade, hvorpaa de ere komne til Beje. Det er det ærede Medlems eneste Forklaring. Jeg vil for det første dertil sige, at jeg har aldrig fra Højres eller Regeringens Side nogen Sinde hørt anden Fordring til dette Ting med Hensyn til disse provisoriske Foranstaltninger end denne ene, at vi skulde bevilge Penge dertil. Dermed er efter Højres Mening, efter Regeringens Mening netop den Godkendelse bragt til Beje, som man fra den Side ønsker, og det er jo altsaa dette, vi just gøre — ikke vi, men det ærede Medlem anbefaler sine Meningsfæller at gøre det, og da de danne Flertallet, kommer altsaa Folketinget til at gøre det. Naar det sker, kan man i alt Fald ikke fra Regeringens og Højres Side forlange mere end dette, som man hele Tiden har hævdet: Vi ville have Penge, og derigennem faa vi den Godkendelse, som man forlanger. Nu skal det ærede Medlem berolige sine egne Venner. Derfor siger han, at de ikke godkende disse provisoriske Foranstaltninger. Jeg ved ikke, om han vil give mig Ret i følgende Eksempel: Man tænke sig en Stat, en Republik, hvad man vil, hvori en Mand som Usurpator bemægtiger sig Regeringen, ved et Statskup sætter sig ved Roret, bliver Konge, og dernæst sammenkalder Rigsdagen eller Parlamentet. Saa foreslaar han det at bevilge